

N:o 61.

Af Herr Lindahl: Om ändring af §§ 33 och 35 i den af Kongl. Maj:t föreslagna förordning angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker.

Uti sitt yttrande till det stadsrådsprotokoll, som åtföljer den nådiga propositionen med förslag till förordning angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker, har Herr Statsministern och Chefen för Finansdepartementet förklarat, att ändamålet med de föreslagna förändringarna i nu gällande författning rörande detta ämne skulle vara att deri afhjelpa de brister och oegentligheter, hvilka erfarenheten gifvit vid handen, likasom att i lagen få inlagda sådana nya bestämmelser, som kunna vara egnade att kraftigare främja dess sedliga syfte. Flera sådana oegentligheter hafva ock blifvit rättade; men en icke obetydande sådan, hvilken, då man godkänner den af Herr Statsministern uttalade grundsatsen, äfven torde böra afhjelpas, har dock bibehållits derutinnan, att stadgandena i § 35 uti nu gällande förordning oförändrade ingått i § 33 af den nu föreslagna lagen, hvilken skulle lyda sålunda:

“Brännvin, som är försatt med något för helsan skadligt ämne eller som icke är renadt från finkelolja, eller hvars styrka ej uppgår till minst 46 procent, får ej till salu hållas.”

I följd af dessa ordalag, i hvilka brännvin, som är försatt med något för helsan skadligt ämne, likställes med sådant, som icke är renadt från finkelolja, bibringas allmänheten genom sjelfva lagen den föreställningen, att brännvinets rening skulle göra detsamma mindre skadligt eller oskadligt, och man har äfven funnit, att bemödanden gjorts att vidt och bredt utbreda en sådan

åsigt. Detta åter motverkar i viss mån de bemödanden, som göras att upplysa folket derom, att det är bränvinet i och för sig, alkoholen deri utan afseende på om den kallas ethyl- eller amylalkohol, som är det förderfliga. De vetenskapliga undersökningar, som under senare tider egt rum, hafva icke heller kunnat påvisa någon mera skadlig egenskap hos den ena än hos den andra af dessa alkoholarter, utan hafva snarare ådagalagt, att amylalkoholen, eller finkeloljan, som den kallas, icke har någon annan särskild betydelse än att gifva åt bränvinet dess för denna spritsort egendomliga smak, likasom det är arter af amylalkohol m. m., som gifva andra spritsorter, såsom rom, cognac och arrak, deras specifika smak. Medvetandet härom torde äfven hafva föranledt det undantag, som förekommer i § 35, att utländska spritsorter icke äro underkastade föreskriften om särskild rening, hvilken endast skulle gälla för det inom landet producerade bränvin; från utlandet hit importeradt bränvin, blott det kallas med något annat namn, kan i följd häraf få här säljas utan att vara renadt. En sådan motsägelse bör undanrödjas, då fråga nu är att antaga förändrade föreskrifter rörande spritdryckers försäljning och afhjelpa förut befintliga oegentligheter. Betraktar man frågan om bränvinets rening endast i och för sig, så reducerar den sig till en blott smakfråga; och det torde vara rättast, att lagstiftningen icke befattar sig med sådana, helst när stadganden derom kunna medföra verkningar, som man icke afsett eller beräknat. För de personer, som föredraga att förtära bränvin, från hvilket amylalkoholen blifvit i mer eller mindre mån afskild, kommer nog sådant att finnas att tillgå, utan att lagen behöfver derom förordna.

En annan mindre riktig föreskrift, som äfven i den föreslagna förordningen bibehållits, synes mig också den vara, som i samma § 33 förekommer derom, att bränvin skall vid försäljning hålla minst 46 procent i styrka. Denna ovillkorligt föreskrifna sprithalt är allt för hög och kan icke verka till minskning af superilasten, hvilken, enligt hvad erfarenheten visar, just främjas af den större retning, som den starkare spriten utöfvar. Till grund för tillkomsten af berörda föreskrift har legat det välmenta ändamålet att förekomma, att säljare af bränvin skulle kunna lemna för svag vara åt sina kunder; men såsom bränvinsförsäljningen numera ordnats, torde föreskriften vara mindre behöflig, och i allt fall är den stadgade minimiprocenten för hög. Samma inkonsequens, som ofvan påpekats i afseende å reningen, förefinnes också i afseende å sprithalten, i det nemligen utländska spirituösa drycker få säljas utan någon inskränkning i detta hänseende. Icke har deraf vållats någon större benägenhet hos säljare att allt för mycket med vatten utspäda dessa drycker. Stadgandet kan tydas så som om man ville särskildt vaka deröfver, att de mindre bemedlade, som hufvudsakligen hålla sig till den inhemska spriten, icke skola få för litet deraf. I Finland, hvarest äfven frågan om en

ny försäljningslag för spritdrycker står på dagordningen, läser, efter hvad derifrån försports, bränvinets minsta sprithalt föreslagits till 40 procent. Men hos oss borde den åtminstone icke bestämmas mycket högre, ej öfver 42 procent.

Jag har tagit mig friheten att göra dessa erinringar vid den nådiga propositionen, i ändamål att Bevillnings-Utskottet, till hvilket jag anhåller att denna motion må varda remitterad, måtte taga dessa viktiga frågor i närmare öfvervägande; och tillåter jag mig jemväl föreslå:

1:o att § 33 uti nu ifrågavarande förordning må erhålla följande lydelse:

“Bränvin, som är försatt med något för bränvinet främmande, skadligt ämne, eller hvars styrka icke uppgår till minst 42 procent, får ej till salu hållas“;

2:o att § 35 må erhålla den lydelse, som af förändringen i § 33 påkallas.

Stockholm den 15 April 1885.

W. Lindahl.